

Overweging zondag 1 december 2019 – ‘God wijst de weg’

Jaar A, eerste zondag van de advent

Jesaja ,1-5 / Romeinen 13,11-14 / Matteüs 24,37-44

Het nieuwe kerkelijk jaar is begonnen met deze eerste Advent. We beginnen weer opnieuw: met wachten op Jezus, die tussen ons geboren zal worden, als belofte van vrede. Vier weken van voorbereiding, vier weken van verwachting. Samen met Maria en Jozef wachten wij. Want wachten en waakzaam zijn, dat is de boodschap.

Wie wil nog wachten tegenwoordig? We zijn in deze wereld zo gewend dat onze behoeften snel worden bevredigd. Reclame en allerhande (social) media beloven ons gouden bergen en geluk. En dat willen we graag. Gelukkig zijn. En als het kan meteen! Gelukkig zijn is een keuze, wordt ons voorgehouden en we zijn ongeduldig geworden.

We willen nu meteen Kerstmis vieren, lichtjes in de bomen, kaarsen aan en lekker eten. We willen meteen vrede en een gevulde maag. We willen *nu* gelukkig zijn en zonder stress. En veranderen als alles verder goed gaat... waarom? We willen liever op oude voet door dan dat we willen veranderen; we wijzen liever naar een ander dan dat we naar ons zelf kijken; we halen liever onze schouders op dan dat we de schouders eronder zetten. Na ons de zondvloed; als wij het nu maar goed hebben!

Maar Jezus schetst voorafgaand aan deze tekst uit Mattheüs een beeld van onrust en onheil. Oorlog en rampen zijn van alle tijden. En er zijn ook nu tekenen van klimaatverandering en onwil om het tij te keren. We missen de vrede en daarom verlangen wij er naar. Maar profeten worden, ook vandaag, niet gehoord. Daarom roept Jezus ons op om waakzaam te zijn.

We willen tegenwoordig graag eigenwijs zijn, zelf de wijsheid in pacht hebben, boodschapper zijn voor anderen of mensen de weg wijzen. Media staan vol met profeten die ons zullen redden van stress en onzekerheid en ons een geweldig inkomen beloven of inspirerende mensen van ons maken. Maar ware profeten wijzen naar God en niet naar zichzelf. Immers, God hoeft niet aan ons te verdienen.

Jezus waarschuwt tegen valse profeten. Hij vraagt ons standvastig te zijn, wat er ook gebeurt en te blijven hopen op Gods redding te midden van al het kwaad. Hemel en aarde zullen verdwijnen, maar Gods woord zal nooit verdwijnen. Die belofte kan ons altijd tot steun zijn.

Waakzaam zijn is oplettend zijn: betrouwbaar zijn, verstandig. Jezus vermaant ons daarom om goed voor elkaar te zijn en voorbereid te zijn. Denk niet alleen aan de dag van vandaag, maar bereid je voor op wat nog moet komen. Vertrouw op God die ons de juiste weg wijst.

Na ons de zondvloed... wat als die zondvloed er al komt als wij er nog zijn en *niet* klaarstaan? Wat als onze zelfbedachte of door anderen voorgeschreven paden *niet* de juiste blijken en

wij allang een andere weg in hadden kunnen slaan? Wat als geluk niet van onszelf afhangt en niet van anderen, maar van God?

Noach verstond de tekenen van zijn tijd. Hoe oud hij ook was, hij luisterde naar het woord van de Heer, bereidde zich voor, bouwde een boot, verzamelde wat leven in zich droeg en wachtte veertig dagen lang.

Noach betekent 'rust'. Weten wij ook onze rust te bewaren in de stormen van ons leven, in de onzekerheid van deze tijden? Met Noach sloot God het verbond dat Hij ons nooit meer zou verlaten of in de steek zou laten.

Met Noach worden wij uitgedaagd om te vertrouwen op Gods belofte van onvoorwaardelijke liefde.

Ook Maria verstond de tekenen van haar tijd. Hoe jong ze ook was, ze luisterde naar Gods boodschapper, vertrouwde op Zijn woord en belofte en droeg het leven zorgzaam en geduldig bij zich, veertig weken lang. Ondanks oorlog en bezetting, ondanks roddel en achterklap en haar eigen angsten, vertrouwde ze op God en liet aan haar geschieden wat God van haar vroeg. Daarmee wist ze te leven én nieuw leven te schenken.

Met Maria worden wij uitgedaagd, om met die moederlijke liefde, Jezus de Vredenvorst in *onszelf* te dragen en in ons geboren laten worden, zodat wij die vrede uit kunnen dragen. Leven en vrede die moed geven om alle kwaad onder ogen te zien. Leven dat doorgaat ná een zondvloed, ná de dood.

Met Jezus wordt het *nieuwe* verbond van God met de mensen zichtbaar: Gods ultieme wijze waarop Hij laat zien dat Hij onvoorwaardelijk van ons houdt. Hij belooft ons niet alleen dat hij ons nabij wil blijven, maar wordt Mens mét ons.

Laten wij daarom deze advent tijd nemen: tijd om ons voor te bereiden, tijd om ons te bekeren tot het goede. God wijst ons de weg - met Noach, met Maria. God heeft een verbond met ons gesloten. Daarom geeft Advent ons hoop op leven!

Want het beste moet nog komen – God zelf!

Amen.